

VI. I. 3 Neomezené Vědomí zakouší samo sebe.

VASIŠTHA pokračoval: Jsi oceán Vědomí, v němž se zjevuje nesččetně vln a vlnek, kterým se říká vesmíry. Jsi mimo stav bytí a ne-bytí. Obojí jsou pouhé představy mysli. Pozvedni se nad tato omezení, mimo veškerou dvojnost. Jak by v tobě mohly existovat podmíněnosti, sklony a omezení? Představy jako „to jsou skryté sklony“, „to je *džíva* neboli duše jedince“ vznikají ve Vědomí. Jak by se tedy mohly od Vědomí odlišovat? A nejsou-li od Vědomí odlišné, jak potom můžeme říci, že ve Vědomí vznikly?

To, čemu říkáme Ráma, je ve skutečnosti nádherný neomezený oceán Vědomí, v němž se objevuje a zase mizí bezpočet vlnek neboli vesmírů. Setrvej ve stavu naprostého klidu a vyrovnanosti. Jsi jako neomezený prostor. Nelze oddělit oheň a teplo, jež oheň vydává, nelze oddělit lotos a jeho vůni, sníh a jeho bělost, cukrovou třtinu a její sladkost a nelze oddělit zář od toho, co září. Stejně tak nelze oddělit zakoušení od Vědomí. Tak jako nelze oddělit vlnu od oceánu, tak nelze vesmíry oddělit od Vědomí.

Zakoušení není odlišné od Vědomí, pocit ega není odlišný od zakoušení, *džíva* není odlišný od pocitu ega a mysl není odlišná čili oddělitelná od *džívy*. Smysly nejsou odlišné od mysli, tělo není odlišné od smyslů, svět není odlišný od těla a v něm není nic než tento svět. Všechny tyto závislosti tu jsou již odedávna, a přece nebyly nikým uvedeny do pohybu a nelze říci, zda existují velmi dlouho nebo velmi krátce. Skutečností je, že to všechno je neomezené Vědomí, které zakouší samo sebe.

V prázdnotě je prázdnota, *Brahman* prostupuje *Brahman*, Skutečnost září ve Skutečnosti a plnost naplňuje plnost. Třebaže je mudrc ve světě činný, nic nekoná, protože nic nehledá. Ó Rámo, i ty buď v nitru čirý jako prostor a navenek dělej, co je třeba. K situacím, které mohou vyvolat nadšení či smutek, zůstaň lhostejný jako kus polena. Kdo zůstane přátelský i k člověku, který by byl ochoten ho zabít, ten nazřel Skutečnost. Je marné uctívat toho, pro koho ještě neztratily důležitost *rága* neboli touha a *dvéša* neboli odpor. Jenom ten, kdo se oprostil od sobecké, záměrné činnosti a na ničem nelpí, je skutečně osvobozen. I kdyby zničil svět, nikdy nic nekoná.

Podmíněnost mysli i veškerá omezení překonal ten, kdo se zbavil všech představ a navyklých sklonů. Takový člověk je jako lampa, v níž došel olej.